

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 83/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mesta T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. B., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Námestovo z 21. júla 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 49/2008 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 20. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 258/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mesta T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2012 doručená sťažnosť Mesta T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 C 49/2008-122 z 21. júla 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 20. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 258/2010.

Z obsahu sťažnosti i z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako žalovaný v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 2 C 49/2008. Predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k budove Centra voľného času, súp. č. 21, postavenej na pozemku parc. č. 45, kat. územie D., zapísanej na LV č. 439 kat. ú. D. Určovací žalobu podala Obec Š. (ďalej len „žalobca“).

Okresný súd rozsudkom č. k. 2 C 49/2008-122 z 21. júla 2010 určil, že vlastníkom spornej nehnuteľnosti je žalobca. Podľa názoru okresného súdu v procese prechodu vlastníckeho práva majetku štátu na obce na základe zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení zákona č. 447/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku obcí“), *„žalobca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu ex lege (zo zákona). V danom prípade zákonodarca uplatnil pri nadobúdaní majetku štátu územný princíp... Z uvedeného dôvodu nehnuteľnosť... nemala byť vôbec predmetom jednak delimitačného protokolu... uzavretého medzi Centrom voľného času T. a mestom T. (ním sťažovateľ v konaní argumentoval v prospech svojho vlastníckeho práva, pozn.) a taktiež ani predmetom protokolu o prechode vlastníctva a postúpení majetkových práv a záväzkov, ktorý bol uzavretý medzi Krajským úradom v Ž. a obcou Š. – žalobcom dňa 12.6.2006. Uvedené protokoly boli uzatvárané po dátume 1.7.2002 a teda odovzdávajúce subjekty vystupujúce v týchto protokoloch vo vzťahu k budove Centra voľného času... nemali už dispozičné práva k tomuto objektu nakoľko ten už vlastnícky patril žalobcovi (zo zákona) aj keď údaje v príslušnom katastri tomu nesvedčili.“*. Na dôvažok okresný súd zdôraznil, že na sťažovateľa *„prešla len zriaďovateľská pôsobnosť k tomuto centru voľného času. Na mesto však neprešiel majetok, ktorý spravovalo Centrum voľného času v T., ktorý sa nachádza, resp. nachádzal mimo k. ú. mesta T.“*.

Rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním. Argumentoval názorom, že relevantné ustanovenia zákona o majetku obcí svedčia v prospech jeho vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, a zdôrazňoval, že *„obec Š. nikdy nebola zakladateľom a zriaďovateľom a nebolo tam ani sídlo rozpočtovej organizácie Centrum voľného času, a to či už s právnou subjektivitou alebo bez právnej subjektivity, a teda nemohol majetok*

Slovenskej republiky prejsť do vlastníctva žalobcu...“. Sťažovateľ poukázal i na stanovisko Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. Sine: 64/2008-15 zo 14. apríla 2008, podľa ktorého *„je nespochybniteľné, že majetok štátu /SR/ - budova súpisné číslo 21 v obci Š., ktorá je súčasťou zariadenia Centra voľného času v T., prešiel do vlastníctva mesta T...“.* Podľa sťažovateľa v prípade prechodu vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti nebolo možné rešpektovať tzv. územný princíp (§ 2b ods. 3 zákona o majetku obcí), *„pretože prechodom vlastníctva zo SR na mesto T. súčasne s prechodom pôsobností v danej oblasti prelomuje územný princíp, ktorý ak by sa v tomto prípade uplatňoval, tak by predmetná budova už v roku 2002 prešla do obce Š., kde však prejsť nemohla, keďže v obci nebola v tom čase zriadená ani len základná škola...“.*

Krajský súd rozsudkom z 20. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 258/2010 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. V odôvodnení svojho rozsudku sa krajský súd plne stotožnil s názorom okresného súdu na základné otázky poskytovanej súdnej ochrany. Rovnako zdôraznil, že *„k 1.7.2002 prešla zriadovateľská funkcia z centra voľného času na mesto T., v ktorom mala táto organizácia sídlo. Pokiaľ však ide o prechod majetku, ktoré spravovalo centrum voľného času, ktoré bolo vo vlastníctve štátu... prechádza predmetný majetok do vlastníctva obce, na území ktorej sa nachádza, t. j. do vlastníctva obce Š.“.*

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ opätovne rekapituluje základné skutočnosti z minulosti, ktoré podľa jeho názoru s použitím relevantných ustanovení zákona o majetku obcí znamenali, že sporná nehnuteľnosť prešla do jeho vlastníctva. Predmetný majetok *„bol v majetku štátu až do roku 2001, kedy bol zákon novelizovaný pod číslom 447/2001 s účinnosťou od 1.1.2002, kde je presne vymedzené ako a prečo dochádza k delimitácii vlastníctva k nehnuteľnostiam a tým aj pôsobnosť. Je teda nevyhnutné rešpektovať list vlastníctva, ktorý vždy preukazoval, že uvedený objekt patril do majetku štátu, v príslušnom období do majetku Slovenskej republiky a následne v zmysle citovaného zákona Okresný úrad v T. delimitoval vlastníctvo k predmetnej budove do majetku mesta T., ktoré sa neprávom ocitlo v pozícii žalovaného, pretože nežiadalo spornú budovu samo od seba, ale do jeho vlastníctva prešla sporná budova zákonnou cestou a v zmysle zákona*

s ňou aj nakladal, keďže zachoval účelnosť jej využitia... Obec Š. mala teda zažalovať štát..., a nie Mesto T...“.

Podľa sťažovateľa *„prvostupňový súd nevykonal žiadne skutkové zistenia a ani žalobca nepredložil žiadne ďalšie skutočnosti, ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení“*, súčasne krajský súd *„vo svojom rozsudku opätovne nedostatočne zhodnotil dôkazy, preukazujúce nároky žalovaného na predmet tohto sporu“*. Na základe toho oboma rozsudkami *„bol porušený Dohovor a Ústava SR ako to vyplýva z obsahu tejto sťažnosti a z dôkazov v nej uvedených“*.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Žiline v konaní 7Co/258/2010 a Okresný súd v Námestove v konaní 2C/49/2008 porušili právo Mesta T. zaručené v čl. 20 ods. 1/, čl. 46 ods. 1/ Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co/258/2010 a Rozsudok Okresného súdu v Námestove 2C/49/2008 a zrušujú a vec sa im vracia na ďalšie konanie.

Krajskému súdu v Žiline ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia Mesta T. na účet advokátky JUDr. I. B. v celkovej výške 269,58 € (1. Prevzatie a príprava zastupovania 127,16 €, 2. Spísanie ústavnej sťažnosti 127,16€, 2x režijný paušál á 7,63 €) do P. do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Sťažovateľ v petite záväznom pre ústavný súd tvrdí porušenie svojich označených základných práv „v konaní“ okresného súdu a krajského súdu. Neurčil teda jednoznačne, či k porušeniu základných práv malo dôjsť postupom oboch všeobecných súdov konajúcich v jeho veci alebo ich rozsudkami, ktoré následne v sťažnostnom petite navrhuje zrušiť.

Ústavný súd v tomto prípade nevyužil štandardný postup spočívajúci vo výzve adresovanej právnej zástupkyňi sťažovateľa. Na základe argumentácie predostretej v sťažnosti totiž ústavný súd dospel k záveru, že hlavnou sťažnostnou námietkou je nesprávne právne posúdenie veci oboma žalovanými všeobecnými súdmi, čo má mať za následok porušenie označených základných práv. Právne posúdenie je v konaní všeobecného súdu definitívne stelesnené v jeho právoplatnom rozhodnutí, a preto ústavný súd za sťažovateľom mienený predmet svojho prieskumu považoval rozsudok okresného súdu i rozsudok krajského súdu tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ síce v sťažnosti tvrdil, že okresný súd „*nevykonal žiadne skutkové zistenia*“, čo by mohlo svedčať namietaniu postupu okresného súdu, na toto tvrdenie však ústavný súd neprihliadal, keďže ho sťažovateľ nijak nekonkretizoval ani dôkazne nepodložil. V neposlednom rade pre ustálenie predmetu prieskumu ústavného súdu malo význam i samotné jeho rozhodnutie o predbežne prerokúvanej sťažnosti formulované vo výroku tohto uznesenia.

2. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mal sťažovateľ možnosť podať opravný prostriedok, pričom túto možnosť aj využil. O opravnom prostriedku rozhodoval krajský súd a táto okolnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie sťažovateľom označených práv rozsudkom okresného súdu č. k. 2 C 49/2008-122 z 21. júla 2010 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

3. K časti sťažnosti namietajúcej rozsudok krajského súdu ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Z príloh predloženej sťažnosti tvorených okrem iného aj fotokópiou napadnutého rozsudku okresného súdu i napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že obe tieto rozhodnutia všeobecných súdov nadobudli právoplatnosť 25. októbra 2011. Túto skutočnosť potvrdzuje i samotný sťažovateľ, keď na s. 4 svojej sťažnosti v bode 3.3 uvádza, že *„napádaný rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. Co/258/2010 zo dňa 20. apríla 2011, bol doručený Mestu T. dňa 25.10.2011. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu preto uplynie najskôr dňa 25.1.2012.“*.

Podľa § 57 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ktorý sa vzťahuje aj na konanie pred ústavným súdom (§ 31a zákona o ústavnom súde), lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom

mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Pritom do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty (§ 57 ods. 1 OSP).

Z už spomenutého § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde i citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je zrejmé, že sťažovateľ nesprávne určil posledný deň lehoty na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Posledným dňom dvojmesačnej lehoty totiž v prípade rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. októbra 2011, je 27. december 2011 (25. a 26. december sú sviatky – dni pracovného pokoja), nie 24. január 2012, ako to nesprávne uviedol sťažovateľ. Ústavný súd tak v tejto časti predmetnú sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú.

4. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie napadnutých rozsudkov okresného súdu i krajského súdu) už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2012